

Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΟΥ ΛΟΚΝΤΑΟΥΝ ΜΕ ΑΛΛΑ ΜΕΣΑ

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Μάιος 2022

Το καλοκαίρι έφτασε. Ο φονικός ιός τιθασεύτηκε, ο έλεγχος πιστοποιητικών σταμάτησε (αν και όχι για όσους δουλεύουν), όσον αφορά τον πόλεμο στην Ουκρανία είμαστε από τη σωστή πλευρά της Ιστορίας, κι όσο για την αύξηση των τιμών στα τρόφιμα, στους λογαριασμούς της ΔΕΗ και γενικά στα πάντα, ας μην είμαστε αχάριστοι. Το ελληνικό κράτος δίνει μάχη για να μας προστατέψει από την ξέφρενη άνοδο του κόστους ζωής για την οποία, τι πρωτότυπο, δεν φέρει καμία ευθύνη. Όπως σε κάθε ανάλογη περίπτωση, μας λέει ότι φταίει κάποιος αστάθμητος παράγοντας: ο «τρελός Πούτιν», οι «αδίστακτοι κερδοσκόποι» ή οι «αργοκίνητοι ευρωπαίοι» (βλέπε Γερμανία) που δεν μας δίνουν επιπλέον χρηματοδότηση μπας και τη σκαπουλάρουμε για λίγο ακόμα. Αυτούς τους τελευταίους, μάλιστα, πολύ άχτι τούς έχει ο πρωθυπουργός μας μιας και καθώς φαίνεται μπλοκάρουν τις πολυπόθητες ευρωπαϊκές ροές χρήματος. Συγκεκριμένα, στο πιο πρόσφατο διάγγελμά του δήλωσε:

«(...) σε αντίθεση με τις πρωτοβουλίες που πήρε για το Ταμείο Ανάκαμψης, εδώ η Ευρώπη εμφανίζεται -μέχρι σήμερα τουλάχιστον- κατώτερη των περιστάσεων. Και, δυστυχώς, η λύση της αργεί. Γι' αυτό και η Ελλάδα συνεχίζει να την διεκδικεί αλλά στο μεταξύ δεν αδρανεύει. Δεν θα την περιμένει. (...) Μακάρι να μπορέσουμε να πετύχουμε και ευρωπαϊκή χρηματοδότηση, ώστε να μειωθεί η επιβάρυνση στον κρατικό προϋπολογισμό. Αλλά δεν πρόκειται να περιμένω μέχρι το αργοκίνητο ευρωπαϊκό υπερωκεάνιο να αλλάξει πορεία».¹

Και περιμένοντας το υπερωκεάνιο να αλλάξει ρότα, η ζωή μπορεί να συνεχίζεται με μουγκαμάρα, αμχανία, μούδιασμα κι απελπισία. Ή ίσως με ελπίδα και αφέλεια. Και με ευχές ότι αυτό το καλοκαίρι θα βουλιάσουμε στους τουρίστες για να πέσει κανένα ευρώ στην αγορά κι ότι δεν θα έχει πολλές μέρες καύσωνα γιατί με τις τιμές του ρεύματος, όχι κλιματιστικό ούτε

ανεμιστήρα δεν θα μπορούμε να ανοίξουμε. Τουλάχιστον, παρά τη ζέστη και την απόγνωση, θα είμαστε σύμφωνοι με τις κρατικές εντολές:

«Η φθηνότερη ενέργεια όμως είναι αυτή που δεν καταναλώνεται ποτέ. Συνεπώς, μικρές αλλαγές στις συνήθειες μας, όπως μικρές αλλαγές στις ρυθμίσεις των κλιματιστικών μας, θα φέρουν αμέσως και χαμηλότερους λογαριασμούς. Έτσι βοηθήστε και το περιβάλλον αλλά και το πορτοφόλι μας».

Για πάνω από δύο χρόνια, το ελληνικό κράτος ξεδιπλώνει μπροστά στα μάτια μας και πάνω στο κεφάλι μας μια ευρεία γκάμα τρόπων με τους οποίους η καθημερινή μας ζωή γίνεται όλο και πιο δύσκολη, όλο και πιο αφόρητη. Και το ψηφιδωτό με τις «μικρές αλλαγές στις συνήθειές μας» μήνα το μήνα επεκτείνεται με εμάς να χάνουμε όλο και μεγαλύτερο έλεγχο πάνω στη ζωή μας και με το κράτος να συγκεντρώνει όλο και περισσότερες αρμοδιότητες. Όπως για παράδειγμα, το να μετράει τις μπουκιές μας ή να μας κάνει κουμάντο για το πόση ώρα θα έχουμε ανοιχτά τα φώτα και τις διάφορες συσκευές. Οι περιορισμοί κι οι απαγορεύσεις κάθε είδους μπορούν να αλλάζουν μορφή, αλλά δεν σταματούν στιγμή να υφίστανται. Μήπως, άραγε, ο πληθωρισμός δεν είναι μια άτυπη-αλλά απολύτως ουσιαστική- απαγόρευση κυκλοφορίας και κατανάλωσης; Αν οι τιμές έχουν φτάσει στον ουρανό, αυτό δεν συνεπάγεται ότι τεράστια κομμάτια της κοινωνίας θα έχουν περιορισμένη ή και καθόλου πρόσβαση σε μια σειρά από εμπορεύματα (καταναλωτικά αγαθά, ψυχαγωγικές δραστηριότητες κλπ); Τι σημαίνει, για παράδειγμα, ότι τα μαγαζιά είναι ανοιχτά αν δεν έχεις λεφτά να αγοράσεις ούτε τα πλέον αναγκαία; Τίποτα απολύτως. Για όσους ζουν με μισθούς των 600 ευρώ ή με επιδόματα, τα μαγαζιά παραμένουν σε μεγάλο βαθμό κλειστά από τον Μάρτη του 2020.

Κι ενώ, λοιπόν, ο πληθωρισμός είναι η συνέχιση του λοκντάουν με άλλα μέσα, οι δυτικές κοινωνίες

ANTI FA SPEA KING

εξακολουθούν να στρουθοκαμηλίζουν χωρίς σταματημό. Ενώ έχουν μετατραπεί για τα καλά σε εμπόλεμες κοινωνίες, δουλεύοντας η κάθε μία για την πολεμική οικονομία του κράτους της, κάνουν σαν να μην το πιάνουν το νόημα. Την ώρα, δηλαδή, που τα έθνη κράτη πλακώνονται μεταξύ τους και ταυτόχρονα τσακίζουν με συνέπεια και προσήλωση το καθένα την εργατική του τάξη, εξηγήσεις χωρίς καμία σχέση με την ιστορία του κάθε κράτους και τις υλικές συνθήκες του κάθε καπιταλισμού μπορούν να φαντάζονται «λογικές». Οι πιο πρόσφατες κρατικές αφηγήσεις, από τις μολυσμένες νυχτερίδες μέχρι τους στυγνούς δικτάτορες, χαίρουν ευρείας αποδοχής –ανοιχτής ή σιωπηλής μικρή σημασία έχει– κάτι που φυσικά δεν πρέπει να μας προκαλεί μεγάλη έκπληξη. Οι δυτικές κοινωνίες, άλλωστε, έχουν αποκτήσει ειδικευση στην άρνηση ή αντιστροφή της πραγματικότητας και προχωρούν εδώ και δεκαετίες προσποιούμενες ότι στον μαγικό τους κόσμο δεν υπάρχουν τάξεις, δεν υπάρχει πόλεμος, δεν υπάρχουν κράτη και αφεντικά. Κι όμως. Το χτίσιμο των εμπόλεμων κοινωνιών που σήμερα ξεπροβάλλουν μπροστά μας δεν ξεκίνησε με τη λεγόμενη πανδημία. Τα μπετά έχουν πέσει εδώ και τουλάχιστον τριάντα χρόνια και τα οικονομικά υλικά είναι δοκιμασμένα σε περιόδους «μεγάλων σεισμών», όπως των δύο παγκόσμιων πολέμων και του μεσοπολέμου. Οι περιγραφές του λογοτέχνη Γιώργου Θεοτοκά για το πώς συμπεριφέρονταν τα μεσαία στρώματα λίγο πριν την ένταξη του ελληνικού κράτους στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αντηχούν πολύ οικείες στο σήμερα:

«Η ζωή συνεχίζεται σαν να μην έχει συμβεί τίποτα το εξαιρετικό τριγύρω (...). Έλλειψη οξυδέρκειας; Νομίζω όχι. Η κρατούσα γνώμη, που την ακούει κανείς παντού, είναι ότι «δε θα γλιτώσουμε την μπόρα». Όλοι λοιπόν, ή σχεδόν όλοι ξέρουν ότι η μπόρα είναι επάνω από τα κεφάλια μας και περιμένουν από στιγμή σε στιγμή το ξέσπασμά της. Αλλά ζουν, εργάζονται, διασκεδάζουν, κά-

νουν σχέδια, παντρεύονται, ανατρέφουν παιδιά, σα να βρισκόμασταν μέσα στις πιο ομαλές συνθήκες και, αφού πιστοποιήσουν ότι «δε θα γλιτώσουμε κ.λ.π.», αμέσως ύστερα αλλάζουν θέμα κουβέντας και συζητούν αμέριμνα για τα κανονικά ζητήματα της τρέχουσας ζωής τους. Και εγώ άλλωστε κάνω το ίδιο και τούτο όχι από μμητική διάθεση, αλλά από πραγματική ανάγκη».²

Εμείς, βέβαια, έχουμε άλλες ανάγκες από εκείνες του Θεοτοκά και ούτε μπορούμε ούτε θέλουμε να κάνουμε «σαν να μην έχει συμβεί τίποτα». Όσοι και όσες συμμετέχουμε στο athens antifa, αλλά και πολλοί περισσότεροι με τους οποίους συναντιόμαστε με κάθε αφορμή και συζητάμε για το τι τέλος πάντων γίνεται, αναγνωρίζουμε ότι στις σκληρές και δυσνόητες εποχές που ζούμε, αυτό που μας κρατάει στα πόδια μας είναι το να συνεχίζουμε να μιλάμε δημόσια και να φτιάχνουμε συλλογικές απόψεις για χρήση από εμάς και τους ομοίους μας. Το κάνουμε αυτό γιατί το έχουμε ανάγκη. Εδώ που τα λέμε, υπάρχει και κάποια άλλη εναλλακτική όταν από παντού εκπέμπεται το μήνυμα ότι το κράτος είναι το έσχατο καταφύγιο που θα μας προστατέψει από ιούς, πυρηνικά κι όλα τα κακά της μοίρας μας; Όταν θα διαβάσετε αυτό το τεύχος, λογικά θα έχει πραγματοποιηθεί η πολιτική εκδήλωση με τίτλο «Η προετοιμασία για πόλεμο στην Ελλάδα και τον κόσμο (1991-2022)» της συνέλευσης αυτονομία antifa. Η εισήγηση και γενικά η θεματολογία της βασίστηκε στα κείμενα που θα βρείτε στις παρακάτω σελίδες. Όπως θα δει κανείς, στο επίκεντρο βρίσκονται οι πολεμικές οικονομίες του 20ου αιώνα και οι κρατικές αφηγήσεις που τις συνόδευσαν, τα μέτωπα των διακρατικών συγκρούσεων που παραμένουν ανοιχτά από το 1991 μέχρι σήμερα, ο εμπορικός πόλεμος που εξελισσόταν ήδη πολύ πριν γνωριστούμε με τον κορονοϊό. Αυτό συνέβη όχι από ιστορικό ενδιαφέρον, αλλά από ανάγκη. Το είπαμε και παραπάνω. Οι ερμηνείες που προσφέρει με το τσουβάλι ο κρατικός λόγος –δεξιός κι αρι-

στερός–, δεν μπορούν να μας βοηθήσουν σε τίποτα. Πολύ απλά γιατί είναι οργανικά συνδεδεμένες με τις κρατικές επιλογές που υποτίθεται πως ερμηνεύουν αντικειμενικά. Τόσο, λοιπόν, στην εκδήλωση όσο και στο τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας ακολουθήσαμε τα όσα μας υπαγορεύει η ανάγκη και νομίζουμε ότι βγήκαμε αρκετά κερδισμένοι.

1. Αυτό και το επόμενο απόσπασμα προέρχονται από τις «Ανακοινώσεις του Πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη για το νέο Εθνικό Πρόγραμμα Στήριξης για την αντιμετώπιση των ανατιμήσεων στο ηλεκτρικό ρεύμα», 5/5/2022, primeminister.gr.

2. Γιώργος Θεοτοκάς, *Τετράδια Ημερολογίου: 1939-1953*, Εστία, 2005, εγγραφή 1/9/1940.